
ADAM ZAGAJEWSKI

Santiago de Compostella

Enyhe esőcske szítál mintha csak az Atlanti
Óceán számadást vetne lelkiismeretével

Ez a november már nem színlel
Az eső eloltotta a szikrákat és a tüzeket

Santiago Spanyolország titkos fővárosa
Éjjel-nappal járőröznek benne

Az utcákon zarándokok vonulnak
turistamód, fáradtan vagy tele lelkesedéssel

A katedrális előtt láttam egy nőt
aki hátizsákjának támaszkodva zokogott

Vége a zarándoklatnak
Most ugyan hová menjen

A katedrális csak kövekből áll
A kövek csak állnak nem mozognak

Közeleg az este
meg a tél

Adam Zagajewski (1945–2021) Lwówban született. Pszichológiát és filozófiát hallgatott a krakkói egyetemen. 1982 és 2002 között Párizsban és Amerikában élt, de 2002-ben visszaköltözött Krakkóba. 2004-ben Neustadt-díjat, 2016-ban pedig Janus Pannonius Nagydíjat kapott. Válogatott költeményeit Zsille Gábor fordította (*Bármi is történt*, Orpheusz, Budapest, 2014). Az itt közölt két vers a költő *Prawdziwe życie* című kötetében jelent meg 2019-ben.

Cordoba, verebekkel

[*Kordoba, wróbl*]

Narancsillat köröskörül
akár egy lágy selyem kendő;
itt az emlékezet erősebb az időnél
A katedrális minden nap be kell hogy
meneküljön a mecsetbe.
Cordoba ennek az országnak
fekete szíve, szigorú bírāja
a láthatatlan dolgoknak, bírāja
a haragnak, örömmek, mosolynak és felháborodásnak.

Közben a turisták mintha búvárruhában
járkálnának a tenger fenekén
kincseket keresve, lábuk nyomában
a por irreális felhőivel.
És tart a véget nem érő alkonyat
ezen a végtelen májusi estén,
míg a verebek hangosan csiripelnek, s az árnyak
nagyon lassan térnek csak vissza
sötét szállásaikra.
A fákat könnyű remegés fogja el,
sőt nyugtalanság, mintha végre megértenék,
hogyan ez a vég, már sehova se mennek.
Bár most úgy tetszik, hogy a titok
arra vágyik, hogy fölfedjék,
magasba löki kezedet, mintha éltanuló volnál,
de tudjuk, hogy ez lehetetlen.
A filozófusoknak várost kell választaniuk,
csak a költők élhetnek akárhol.

(*Gömöri György fordításai*)